TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2005. gada 29. aprīlī *

Lieta C-404/04 P-R

par pieteikumu par pagaidu noregulējumu atbilstoši EKL 242. un 243. pantam,

ko 2004. gada 14. oktobrī iesniegusi

Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, ko pārstāv K. Arholds [*C. Arhold*] un N. Vimmers [*N. Wimmer*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

citi lietas dalībnieki tiesvedībā —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv V. di Buči [*V. Di Bucci*] un F. Kreišics [*V. Kreuschitz*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

* Tiesvedības valoda — vācu.

Schott AG (agrāk *Schott Glas*), ko pārstāv U. Soltēss [*U. Soltész*], advokāts,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

Tiesas priekšsēdētājs,

noklausījies ģenerāladvokāti K. Štiksu-Haklu [*C. Stix-Hackl*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Savā pieteikumā par pagaidu noregulējumu *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* (turpmāk tekstā — "prasītāja") lūdz Tiesas priekšsēdētāju prioritāri apturēt Komisijas 2001. gada 12. jūnija Lēmuma 2002/185/EK par valsts atbalstu, ko Vācijas Federatīvā Republika piešķīrusi *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* (Vācija) (OV 2002, L 62, 30. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums"), 2. panta piemērošanu līdz brīdim, kad Tiesa pasludinās galīgo lēmumu par apelāciju, ko prasītāja iesniegusi 2004. gada 22. septembrī lietā C-404/04 P, vai līdz Tiesas priekšsēdētāja noteiktajam brīdim un, pakārtoti, noteikt jebkuru citu vai papildu pasākumu, ko Tiesas priekšsēdētājs uzskatīs par nepieciešamu vai par atbilstošu.

Izskatāmā pieteikuma par pagaidu noregulējumu priekšvēsture

2 Ar Apstrīdēto lēmumu Komisija ir konstatējusi, ka Vācijas Federatīvā Republika prasītājai ir piešķīrusi ar kopējo tirgu nesaderīgu atbalstu 4 miljonu DEM apmērā. Minētā lēmuma 2. pantā šai dalībvalstij tika uzdots nekavējoties pieprasīt šā atbalsta atmaksu.

3 Prasītāja lūdza Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesu atcelt Apstrīdēto lēmumu. Lietas izskatīšanas laikā Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs vairākkārt noteica pagaidu pasākumus, kuru rezultātā pienākums atmaksāt strīdīgo summu būtībā tika atlikts līdz tiesvedības izbeigšanai Pirmās instances tiesā ar noteikumu, ka prasītāja tomēr atmaksā daļu no šīs summas, ko tā patiešām arī izdarīja (skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2002. gada 4. aprīļa rīkojumu lietā T-198/01 R [I] *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, *Recueil*, II-2153. lpp.; 2003. gada 1. augusta rīkojumu lietā T-198/01 R [II] *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, *Recueil*, II-2895. lpp., un 2004. gada 12. maija rīkojumu lietā T-198/01 R [III] *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, Krājums, II-1471. lpp.).

4 Pirmās instances tiesai noraidot prasību pēc būtības ar 2004. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-198/01 *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija (Krājums, II-2717. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētais spriedums"), prasītāja 2004. gada 22. septembrī iesniedza apelāciju par šo spriedumu. Šīs apelācijas sūdzības ietvaros prasītāja arī būtībā lūdz Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu līdz tiesvedības izbeigšanai Tiesā.

5 Izskatāmā pieteikuma par pagaidu noregulējumu priekšvēsture precīzāk izriet no Apstrīdētā sprieduma 7.–28. punkta:

"7. *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* ir Vācijas sabiedrība, Ilmenavā, Tīringenes federālajā zemē. Tā darbojas stikla ražošanas nozarē.

8. To 1994. gadā izveidoja Geisu [*Geiß*] pāris ar mērķi pārņemt četras no divpadsmit stikla ražošanas līnijām, kas piederēja bijušajai sabiedrībai *Ilmenauer Glaswerke GmbH* (turpmāk tekstā — "*IGW*"), kuras likvidāciju veica *Treuhandanstalt* (publisko tiesību organizācija, kas bija atbildīga par bijušās Vācijas Demokrātiskās Republikas uzņēmumu pārstrukturēšanu un kas vēlāk kļuva par *Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben*, turpmāk tekstā — "*BvS*"). Minētās ražošanas līnijas bija no *Volkseigener Betrieb Werk für Technisches Glas Ilmenau* nacionalizētā īpašuma, kas pirms Vācijas atkalapvienošanās bija bijušās Vācijas Demokrātiskās Republikas stikla ražošanas centrs.

9. Četras ražošanas līnijas *IGW* pārdeva prasītājai divos posmos, proti, ar pirmo, 1994. gada 26. septembra līgumu [turpmāk tekstā — "*asset-deal 1*" (līgums par aktīvu cesiju)], kam *Treuhandanstalt* piekrita 1994. gada decembrī, un ar otro, 1995. gada 11. decembra līgumu (turpmāk tekstā — "*asset-deal 2*"), kam *BvS* piekrita 1996. gada 13. augustā.

10. Saskaņā ar *asset-deal 1* pirmo triju ražošanas līniju pārdošanas cena kopā bija 5,8 miljoni Vācijas marku (DEM) (EUR 2 965 493) un bija jāsamaksā trijos maksājumos — 1997., 1998. un 1999. gada 31. decembrī. Maksājums bija nodrošināts ar hipotekāro garantiju 4 miljonu DEM (EUR 2 045 168) apmērā un ar bankas garantiju 1,8 miljonu DEM (EUR 920 325) apmērā.

11. Ir zināms, ka neviens no šiem trijiem maksājumiem netika veikts.

12. Atbilstoši *asset-deal 2 IGW* par DEM 50 000 (EUR 25 565) pārdeva prasītājai arī ceturto ražošanas līniju.

13. Tāpat ir zināms, ka prasītājai 1997. gadā bija grūtības ar naudas līdzekļiem. Ņemot vērā šīs grūtības, tā sāka sarunas ar *BvS*. Tās beidzās ar līguma slēgšanu 1998. gada 16. februārī, ar ko *BvS* piekrita samazināt pārdošanas cenu, kura izriet no *asset-deal 1*, par 4 miljoniem DEM (turpmāk tekstā — "cenas samazinājums").

14. 1998. gada 1. decembra vēstulē Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Komisijai par dažādiem pasākumiem, kuru mērķis bija finansiāli palīdzēt prasītājai, to skaitā par cenas samazinājumu. Šis paziņojums daļēji attiecās uz pārstrukturēšanas plānu laikā no 1998. gada līdz 2000. gadam un īpaši ietvēra jauna privātā ieguldītāja meklēšanu, kas spētu ieguldīt DEM 3 850 000 (EUR 1 968 474).

15. Ar 2000. gada 4. aprīļa vēstuli *SG* (2000) D/102831 Komisija sāka formālo izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā. Tā uzskatīja, ka Vācijas iestādes saistībā ar *asset-deal 1* un *asset-deal 2*, iespējams, piešķīrušas dažādus valsts atbalstus. Šie iespējamie atbalsti ir aprakstīti paziņojumā, kas publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* 2000. gada 29. jūlijā [Uzaicinājums iesniegt piezīmes saskaņā ar EK līguma 88. panta 2. punktu attiecībā uz atbalstu C 19/2000 (*ex* NN 147/98) — Atbalsti *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* — Vācija (OV C 217, 10. lpp.)], kurā Komisija provizoriski atzina, ka divus no minētajiem pasākumiem var uzskatīt par atbalstu, kas nav saderīgs ar

kopējo tirgu, proti, cenas samazinājumu un 2 miljonu DEM (EUR 1 015 677) aizdevumu no *Aufbaubank de Thuringe* (*TAB*), kas prasītājai piešķirts 1998. gada 30. novembrī atbilstoši atbalsta sistēmai NN 74/95 [apstiprināts ar lēmumu SG (96) D/1946].

16. Vācijas Federatīvā Republika vēstulē, kas saņemta 2000. gada 7. jūlijā, iesniedza Komisijai piezīmes par formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu. Tā norādīja, ka cenas samazinājums nav valsts atbalsts, bet atbilst privātā aizdevēja rīcībai, mēģinot piedzīt parādu situācijā, kad prasība atmaksāt pilnu pārdošanas cenu varbūt būtu novedusi pie prasītājas likvidācijas.

17. Iepazinusies ar 2000. gada 29. jūlija paziņojumu, prasītāja 2000. gada 28. augustā iesniedza Komisijai savas piezīmes. Prasītāja lūdza Komisijai, lai tā dod pieeju nekonfidenciālajiem dokumentiem un tādējādi dod prasītājai iespēju iesniegt jaunas piezīmes.

18. 2001. gada 11. oktobra vēstulē *BvS* noteica prasītājai termiņus, kādos jāsamaksā *asset-deal 1* noteiktās cenas atlikums, t.i., 1,8 miljoni DEM, kā arī no 1998. gada 1. janvāra līdz 2000. gada 20. jūnijam nesamaksātie procenti, kas atbilst DEM 198 000 (EUR 101 645). Nepieprasot maksāt papildu procentus, *BvS* noteica jaunus maksājuma termiņus 2003. un 2005. gada 31. decembrī. Tādējādi bija paredzēts, ka katrā no minētajiem datumiem tiks nomaksāts DEM 666 600 (EUR 340 827).

19. 2000. gada 20. novembra paziņojumā Vācijas Federatīvā Republika iesniedza Komisijai piezīmes par uzņēmuma *Schott Glas*, prasītājas konkurenta, piezīmēm, kas Komisijai iesniegtas 2000. gada 28. septembrī formālajā izmeklēšanas procedūrā.

20. 2001. gada 27. februārī Vācijas Federatīvā Republika sava paziņojuma pielikumā iesniedza Komisijai kopiju no grāmatvedības eksperta Arnolda [*Arnold*] kunga 2000. gada 24. novembra atzinuma par prasītājas stāvokli un rentabilitātes perspektīvām (turpmāk tekstā — "Arnolda atzinums").

21. 2001. gada 12. jūnijā Komisija pieņēma [Apstrīdēto] lēmumu. Skaidri atsakoties šajā pašā formālajā izmeklēšanas procedūrā pārbaudīt citus valsts atbalstus, piemēram, novāciju par bankas garantiju 1,8 miljonu DEM apmērā, kas veikta saistībā ar *asset-deal 1* zemāka ranga pamatparādam (*"nachrangige Grundschuld"*), un līgumā noteiktās cenas atlikuma samaksas atlikšanu līdz 2003. gadam (Apstrīdētā lēmuma 42., 64. un 65. apsvērums), Komisija nonāca pie secinājuma, ka privātais aizdevējs nepiekristu cenas samazinājumam, bet ka tas ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu.

22. Komisija triju iemeslu dēļ (Apstrīdētā lēmuma 76.–80. apsvērums) uzskatīja, ka *BvS*, piešķirot cenas samazinājumu, nav rīkojusies kā privātais aizdevējs. Pat tad, ja *asset-deal 2* būtu atkarīgs no cenas samazinājuma, Apstrīdētajā lēmumā nekas neliecina, ka šāds darījums būtu bijis mazāk apgrūtinošs nekā pieprasījums veikt pilnu tās cenas samaksu, par ko sākotnēji notikusi vienošanās, un atkāpties no *asset-deal 2* (81. apsvērums). Komisija turklāt noraidīja prasītājas izteikto argumentu, saskaņā ar kuru cenas samazinājums, ņemot vērā Tīringenes federālās zemes solīto subsīdiju samazinājumu, ir tikai

privatizācijas līguma pielāgojums. Tā uzskatīja, ka *BvS* un Tīringenes federālā zeme jebkurā gadījumā ir dažādas juridiskās personas (82. apsvērums). No tā Komisija secināja, ka *BvS* nav rīkojusies savu finanšu interešu aizsardzībai, bet ir mēģinājusi nodrošināt prasītājas pastāvēšanu (83. apsvērums).

23. Saskaņā ar Apstrīdēto lēmumu cenas samazinājumam nevarēja piešķirt atbrīvojumu kā *ad hoc* pārstrukturēšanas atbalstam, jo nebija izpildīti nosacījumi, kas paredzēti Kopienas pamatnostādnēs atbalstam grūtībās nonākušu uzņēmumu darbības saglabāšanai un pārstrukturēšanai. Konkrēti, prasītājas pārstrukturēšanas plāns nebija balstīts uz reāliem pieņēmumiem un ir apšaubāmi, vai tas varētu atjaunot ilgtermiņa darbības spēju (92.–97. apsvērums).

24. Komisija atgādināja nosacījumu, kas noteikts pārstrukturēšanas atbalstiem, saskaņā ar kuru pārstrukturēšanas plānam jāparedz pasākumi, lai, cik vien iespējams, mazinātu nelabvēlīgās sekas, ko tas varētu radīt konkurentiem (98.–101. apsvērums). Neņemot vērā viena prasītājas konkurenta piezīmes, kurās norādīts, "ka dažu preču tirgos, kuros darbojas [prasītāja], ir strukturāls ražošanas jaudas pārpalikums", tā uzskata, ka saskaņā ar tās rīcībā esošo informāciju "ražošanas jaudas pārpalikuma nav visā tirgū kopumā" (101. apsvērums).

25. Visbeidzot, Komisija atzina, ka nosacījums par atbalsta samērīgumu nebija izpildīts tādā ziņā, ka nebija privāta ieguldītāja ieguldījumu iepriekš minēto pamatnostādņu nozīmē (102.–107. apsvērums). Turklāt pēc tā paša konkurenta norādēm konstatējusi, ka prasītāja savas preces regulāri pārdeva par cenām, kas zemākas par tirgus cenām vai pat zemākas par pašizmaksu, un pastāvīgi saņēma likvīdu papildinājumus zaudējumu kompensēšanai, Komisija norādīja, ka nevar izslēgt iespēju, ka prasītāja saņemtos līdzekļus ir izmantojusi darbībās, kas tirgū

radījušas konkurences izkropļojumus un kas nav saistītas ar pārstrukturēšanas procesu (103. apsvērums). No tā Komisija secināja, ka līdz ar to cenas samazinājums nav saderīgs ar kopējo tirgu (109. apsvērums).

26. Apstrīdētā lēmuma 1. un 2. pants ir šādi:

"*1. pants*

Valsts atbalsts, ko Vācija[s Federatīvā Republika] ir piešķīrusi *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH*, [cenas samazinājuma veidā] 4 miljonu [DEM] apmērā no pirkuma cenas saistībā ar *asset-deal 1*, kas noslēgts 1994. gada 26. septembrī, nav saderīgs ar kopējo tirgu.

2. pants

1. Vācija[s Federatīvā Republika] veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai saņemtu no [atbalsta] saņēmēja 1. pantā paredzētā atbalsta atmaksu, kas [tam] ir piešķirts nelikumīgi.

2. Atbalsta atmaksa ir veicama saskaņā ar Vācijas tiesībās paredzētajām procedūrām, ciktāl tās pieļauj šī lēmuma tūlītēju un faktisku izpildi. Atmaksājamais atbalsts ietver procentus par [laika posmu no] dienas, kad

nelikumīgais atbalsts ir nonācis saņēmēja rīcībā, līdz tā faktiskās atmaksas dienai. Procentus aprēķina, pamatojoties uz atsauces likmēm, ko izmanto atbilstošās atbalsta subsīdijas aprēķināšanai tieši reģioniem."

27. Prasītāja atzīst, ka ir iepazinusies ar Apstrīdēto lēmumu jau 2001. gada 19. jūnijā, kad *BvS* pārstāvji tai nosūtīja šī lēmuma kopiju.

28. 2001. gada 23. augusta vēstulē Vācijas Federatīvā Republika informēja Komisiju, ka tā vēlas, ja vien Komisija piekritīs, atlikt minētā atbalsta atgūšanu, lai nekaitētu sarunām, ko prasītāja sākusi ar jaunu potenciālo ieguldītāju."

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

6 Pēc Apstrīdētā sprieduma pieņemšanas *BvS* ar 2004. gada 8. jūlija vēstuli pieprasīja prasītājai atmaksāt cenas samazinājuma summu, tai pieskaitot attiecīgos procentus un no tās atskaitot summas, kas jau samaksātas saskaņā ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojumiem un kas minētas šā rīkojuma 3. punktā, t.i., kopā summu EUR 2 212 027,04 apmērā. Tomēr *BvS* paziņoja, ka atturēsies no pasākumu veikšanas, kuru mērķis ir atmaksas saistības piespiedu izpilde, līdz tiks noraidīts iespējamais pieteikums par pagaidu noregulējumu attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu, ar nosacījumu, ka prasītāja iesniegs šādu pieteikumu pirms noteiktā datuma.

7 Šādos apstākļos prasītāja, pamatojoties uz EKL 242. un 243. pantu, ar atsevišķu dokumentu iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lūdzot:

1) apturēt Apstrīdētā lēmuma 2. panta piemērošanu

— līdz brīdim, kad Tiesa būs pieņēmusi galīgo lēmumu par prasītājas 2004. gada 22. septembrī iesniegto apelāciju lietā C-404/04 P,

— vai līdz Tiesas priekšsēdētāja noteiktajam brīdim;

2) pakārtoti, noteikt jebkādu citu vai papildu pasākumu, kuru Tiesas priekšsēdētājs uzskatītu par nepieciešamu vai par atbilstošu;

3) atlikt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.

8 Komisija ar savu prasījumu lūdz noraidīt šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu kā nepamatotu un piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 *Schott*, kuram ļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam ar Pirmās instances tiesas piektās paplašinātā sastāva palātas priekšsēdētāja 2002. gada 15. maija rīkojumu, lūdz noraidīt izskatāmo pieteikumu un piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kuri radušies šai sabiedrībai; pakārtoti tā lūdz Tiesas priekšsēdētāju atlikt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem līdz brīdim, kad tiks pieņemts lēmums par lietas būtību.

Par pieteikumu par pagaidu noregulējumu

10 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pagaidu noregulējuma tiesnesis var noteikt pagaidu pasākumus tikai tad, ja tiek pierādīts, ka pastāv faktiskie un tiesību pamati, kas sākotnēji šķietami pamato to noteikšanu (*"fumus boni juris"*), un ka tie ir steidzami tādā nozīmē, ka, lai izvairītos no būtiska un neatgriezeniska kaitējuma radīšanas prasītājas interesēm, tie ir jānosaka un to sekām jāiestājas, pirms tiek pieņemts lēmums pamata lietā. Pagaidu noregulējuma tiesnesim attiecīgā gadījumā ir arī jāizsver attiecīgās intereses (skat. it īpaši 2001. gada 23. februāra rīkojumu lietā C-445/00 R Austrija/Padome, *Recueil*, I-1461. lpp., 73. punkts).

11 Šādi izvirzīti nosacījumi ir kumulatīvi, tāpēc pagaidu pasākumi ir jānoraida gadījumā, ja kāds no nosacījumiem nav izpildīts (skat. it īpaši 2004. gada 27. septembra rīkojumu lietā C-7/04 P(R) Komisija/*Akzo* un *Akcros*, Krājums, I-8739. lpp., 28. punkts).

Ievada piezīmes

12 Pirmkārt, jākonstatē, ka fakts, ka prasītie pagaidu pasākumi paredz Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu un līdz ar to pārsniedz Apstrīdētā sprieduma izpildes apturēšanu, nepadara nepieņemamu šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

13 Kaut arī ir taisnība, ka EKL 242. panta ietvaros prasītie pasākumi principā nevar pārsniegt ar tiem saistītās apelācijas procedūras ietvaru, ir arī jāatzīmē, ka saskaņā ar

pastāvīgo judikatūru pieteikums par piemērošanas apturēšanu, izņemot ārkārtas gadījumus, nevar attiekties uz negatīvu lēmumu, jo šādā gadījumā apturēšana nevarētu grozīt prasītāja stāvokli (skat. 2002. gada 21. februāra rīkojumu apvienotajās lietās C-486/01 P-R un C-488/01 P-R *Front National* un *Martinez/* Parlaments, *Recueil*, I-1843. lpp., 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

14 Ņemot vērā, ka Apstrīdētais spriedums ir pielīdzināms negatīvam lēmumam tiktāl, ciktāl ar to Pirmās instances tiesa ir noraidījusi prasību pilnībā, un ka strīdīgās summas atmaksāšanas pienākums izriet no Apstrīdētā lēmuma, apsvērumi saistībā ar tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību, kas sīkāk izklāstīti 2003. gada 31. jūlija rīkojumā lietā C-208/03 P-R *Le Pen*/Parlaments (*Recueil*, I-7939. lpp., 78.–88. punkts), liek šajā gadījumā atzīt par pieņemamu prasītājas pieteikumu par Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu.

15 Jāpiebilst, ka šis pieteikums par pagaidu noregulējumu pamatots arī ar EKL 243. pantu, saskaņā ar kuru Tiesa tai iesniegtajās lietās var noteikt vajadzīgos pagaidu pasākumus.

16 Apstāklis, ka pieteikumā par pagaidu noregulējumu tiek lūgta Apstrīdētā lēmuma piemērošanas, nevis Apstrīdētā sprieduma izpildes apturēšana, tomēr rada sekas attiecībā uz *"fumus boni juris"* esamības novērtēšanu.

17 Lai cik pamatoti būtu pamati un argumenti, ko prasītāja ir izvirzījusi pret Apstrīdēto spriedumu, tie nav pietiekami, lai tiesiski sākotnēji šķietami pamatotu Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu. Lai pierādītu, ka noteikums par *"fumus boni juris"* ir izpildīts, prasītājai ir arī jāparāda, ka prasības atcelt tiesību aktu ietvaros pret

minētā lēmuma likumību izvirzītie pamati un argumenti pēc sava rakstura ir tādi, ka sākotnēji šķietami pamato prasīto apturēšanu (iepriekš minētais rīkojums lietā *Le Pen*/Parlaments, 90. punkts).

18 Otrkārt, attiecībā uz šīs lietas priekšvēsturi ir vērojams, ka no šā rīkojuma 3. punktā minētā pirmā rīkojuma par pagaidu noregulējumu, it īpaši no tā 79., 87. un 88. punkta, izriet, ka Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs ir konstatējis, ka prasītājas pamata prāvā izvirzītais pirmais un trešais pamats neliekoties pilnīgi nepamatots. Turklāt interešu izsvēršanas ietvaros — kaut arī atzīmējot, ka Kopienu interesēm parasti, ja ne gandrīz vienmēr vajadzētu būt pārākām par atbalsta saņēmēja interesi izvairīties no šī atbalsta atmaksāšanas pienākuma izpildes pirms sprieduma par lietas būtību pasludināšanas — viņš ir nospriedis, ka esot bijuši "šajā lietā ļoti specifiski izņēmuma apstākļi, pamatojoties uz kuriem var pieprasīt pagaidu pasākumu noteikšanu", kā tas izriet no minētā rīkojuma 118. punkta. Pirmās instances tiesa, izskatot lietu pēc būtības, tomēr noraidīja visus prasītājas izvirzītos pamatus.

19 Tātad attiecībā uz šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lai novērtētu nosacījumu par *"fumus boni juris"* esamību, ir jāņem vērā apstāklis, ka Apstrīdēto lēmumu gan faktiski, gan tiesiski jau ir izskatījusi Kopienu tiesa un ka tā ir nospriedusi, ka prasība par šo lēmumu nav pamatota.

20 Treškārt, nepieciešamība saistībā ar šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu uzsvērt tiesību pamatus, kas sākotnēji šķiet īpaši nopietni, izriet arī no fakta, ka šiem pamatiem ir jāvar, pirmkārt, apgāzt Pirmās instances tiesas vērtējumu, kas veikts par prasītājas izvirzītajiem argumentiem, lemjot par lietas būtību, un, otrkārt, apstiprināt

Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja vērtējumu, ar kuru viņš šajā lietā atzinis ļoti specifisko izņēmuma apstākļu esamību.

Par "fumus boni juris"

21 Prasītāja ir sadalījusi izvirzītos pamatus piecās grupās, proti, līguma pamata zudums (*"Wegfall der Geschäftsgrundlage"*), privātā aizdevēja kritērijs, atbalsta summas kļūdaina noteikšana, pārstrukturēšanas plāns un personas, kas iestājusies lietā, atbilžu nenodošana Vācijas Federatīvajai Republikai.

Par pamatiem, kas attiecas uz līguma pamata zudumu

22 Saistībā ar argumentiem, kas pamatoti ar līguma pamata zudumu, prasītāja ir izvirzījusi septiņus pamatus. Divus no tiem tā kvalificē kā pamatus pēc lietas būtības, toties pārējie pieci izriet no iespējamiem procesuālo noteikumu pārkāpumiem Pirmās instances tiesas tiesvedībā. Šā rīkojuma 17. punktā minēto iemeslu dēļ šie norādītie procesuālo noteikumu pārkāpumi netiks izskatīti šīs pagaidu noregulējuma tiesvedības ietvaros.

23 Ar pirmo pamatu pēc lietas būtības prasītāja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, atzīstot, ka Apstrīdētajā lēmumā norādītais Komisijas pamatojums, ar ko tā attaisno līguma pamata zuduma neņemšanu vērā, atbilst EKL 253. panta prasībām.

24 Ar otro pamatu pēc lietas būtības tā norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka ar līguma pamata zudumu saistīto argumentu noraidīšana Apstrīdētajā lēmumā neesot bijusi pamatota ar Komisijas pieļauto kļūdu vērtējumā atbilstoši EKL 87. panta 1. punktam.

25 Šie abi pamati, kuri ir jāizskata kopā, būtībā ir pamatoti ar kļūdu, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, neiebilstot Komisijai, kad tā, pirmkārt, atteicās atzīt, ka cenas samazinājums bija līguma pamata zuduma loģiskas sekas, un, otrkārt, nesniedza šajā ziņā pietiekamu pamatojumu Apstrīdētajam lēmumam.

26 Minētā lēmuma pamatojuma 82. apsvērumā attiecībā uz norādīto līguma pamata zudumu Komisija konstatēja, ka *BvS* un Tīringenes federālā zeme esot dažādas juridiskas personas, un no tā secināja, ka neesot pieņemams prasītājas izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru cenas samazinājums, ņemot vērā šīs federālās zemes solīto subsīdiju samazinājumu, ir tikai privatizācijas līguma pielāgojums.

27 Apstrīdētajā spriedumā Pirmās instances tiesa šo faktu interpretēja tā, ka Komisija esot uzskatījusi, ka prasītājas argumenti šajā jautājumā neesot bijuši pamatoti. Tā atzīmēja, ka Tīringenes federālās zemes iespējami apsolītais atbalsts bija atbalsts ieguldījumiem, uz ko attiecās kopējo interešu uzdevuma "Ekonomiskās un reģionālās struktūras uzlabošana" 23. pamatplāns, proti, reģioniem paredzēta ieguldījumu atbalsta sistēma, toties cenas samazinājums neizriet no šīs īpašās atbalsta sistēmas, un tāpēc Komisija to nevar vērtēt saistībā ar šīs sistēmas noteikumiem. Turklāt saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli iespējamā ieguldījumu atbalsta piešķiršana esot Tīringenes federālās zemes autonomajā kompetencē, nevis *BvS* kompetencē. Sekojoši Pirmās instances tiesa nosprieda, ka

šajos apstākļos nevar uzskatīt, ka Komisija, noraidot argumentu, kas pamatots ar *asset-deal I* pielāgošanas tiesībām, būtu pieļāvusi kļūdu vērtējumā, pamatojoties uz to, ka *BvS* un Tīringenes federālā zeme ir divas dažādas juridiskas personas, pat ja Tīringenes federālā zeme būtu faktiski solījusi prasītājai minēto atbalstu ieguldījumiem (skat. Apstrīdētā sprieduma 70.–77. punktu).

28 Pirmās instances tiesa piebilda, ka jebkurā gadījumā prasītāja savos rakstveida apsvērumos nav sniegusi pietiekamu juridisku pamatojumu tam, ka Tīringenes federālā zeme tik tiešām esot apsolījusi tai piešķirt atbalstu ieguldījumiem 4 miljonu DEM apmērā. Šādu pierādījumu trūkuma dēļ tika uzskatīts, ka prasītāja neesot sniegusi pietiekamu pamatojumu pieņēmumam par šīs federālās zemes solījuma esamību piešķirt atbalstu ieguldījumiem un tātad prasītājas argumenti par līgumu pielāgošanas jēdzienu gadījumā, kad zūd tā pamats, neesot jāpārbauda, tāpat arī neesot jānosaka, vai uz šo atbalsta solījumu attiecas 23. pamatplāns (skat. Apstrīdētā sprieduma 78.–86. punktu).

29 Tiesā prasītāja apgalvo, ka jautājumam par to, vai Tīringenes federālā zeme bija vai nebija solījusi minēto atbalstu, ir maza nozīme. Tā uzskata, ka izšķirošais fakts esot tas, ka, noslēdzot pirkuma līgumu, puses savstarpēji pieņēma varbūtību, ka šīs federālās zemes piešķirtais atbalsts būs lielāks.

30 Komisija, kas šos argumentus novērtē kā jaunus, salīdzinot ar tiem, ko prasītāja bija izvirzījusi Pirmās instances tiesā, uzskata, ka šo argumentu pieņemšana praksē nozīmētu likvidēt valsts atbalsta kontroles sistēmas, kas paredzētas Līgumā. Pietiktu, ja valsts iestāde un atbalsta saņēmējs norādītu, ka ir savstarpēji vienojušies par principu, saskaņā ar kuru trešā persona veiks finansiālo ieguldījumu pirkumā, un visticamākajā gadījumā, ja šī trešā persona nenomaksātu šo ieguldījumu, tie pēc tam samazinātu cenu, lai noslēptu šo atbalstu no Kopienu tiesībās paredzētās kontroles sistēmas.

31 Protams, jautājuma izlemšana par to, vai un, attiecīgajā gadījumā, kādā veidā tāds valsts tiesību jēdziens kā līguma pamata zudums var tikt piemērots valsts atbalsta kontroles sistēmai, pārsniedz esošā pieteikuma par pagaidu noregulējumu ietvarus.

32 Tomēr šāda pārbaude šajā procesa stadijā nav nepieciešama, jo nav pietiekami daudz faktu, kas sākotnēji šķietami liecinātu par viena no nepieciešamajiem nosacījumiem izpildi, lai šajā gadījumā piemērotu līguma pamata zuduma jēdzienu.

33 Saskaņā ar prasītājas rakstveida apsvērumiem minētā jēdziena piemērošana pamatota ar pieņēmumu, ka gan *BvS*, gan prasītāja bija pamatojušās uz principu, saskaņā ar kuru Tīringenes federālā zeme piešķirs lielāku atbalstu. Attiecībā uz *BvS* neparādās, ka šāds pieņēmums būtu pierādīts.

34 Šajā sakarā ir jāatzīmē, tāpat kā to atgādināja Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 75. punktā, ka cenas samazinājumu "prasītājai piešķīra *BvS*, federatīvā audita vadības iestāde, lai ļautu prasītājai atrisināt finansiālās grūtības, ar ko tā saskārās, un atgūt darbības spēju, nevis lai atbalstītu Tīringenes federālās zemes reģionālo ekonomiku, kas ir 23. pamatplānā izvirzītais mērķis".

35 Turklāt minētā sprieduma 16. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka, kolīdz Vācijas Federatīvā Republika iesniedza Komisijai apsvērumus saistībā ar formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu, tā norādīja, ka "cenas samazinājums nav valsts atbalsts, bet atbilst privātā aizdevēja rīcībai, mēģinot piedzīt parādu situācijā, kad prasība atmaksāt pilnu pārdošanas cenu varbūt būtu novedusi pie prasītājas likvidācijas".

36 Šie ir faktu konstatējumi, kurus nevar apstrīdēt Tiesā. Vienīgi Pirmās instances tiesa ir kompetenta, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumus, kad šo faktu konstatējumu būtiska neatbilstība izrietētu no tai iesniegtiem lietas materiāliem, un, otrkārt, novērtēt šos faktus. Tātad šo faktu izvērtēšana, izņemot gadījumus, kad tie tiek sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas ietvaros (skat. it īpaši 1999. gada 11. februāra spriedumu lietā C-390/95 P *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, *Recueil*, I-769. lpp., 29. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Front National* un *Martinez*/Parlaments, 84. punkts).

37 Visbeidzot, attiecībā uz Apstrīdētajā lēmumā izklāstīto Komisijas pamatojumu jāatzīmē, ka šai iestādei nevar prasīt detalizētā veidā pamatot tās lēmumu arī attiecībā uz tiem argumentiem, ko tā uzskata par neatbilstošiem vai par tikai nedaudz atbilstošiem.

38 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka ar pamatiem, kas izriet no līguma pamata zuduma un no iespējami nepietiekamā Apstrīdētā lēmuma pamatojuma šajā jautājumā, prasītāja nesniedz atbilstošus *"fumus boni juris"* pierādījumus.

Par pamatu, kas attiecas uz privātā aizdevēja kritēriju

39 Ar šo pamatu prasītāja būtībā norāda, ka, pirmkārt, Pirmās instances tiesa esot nepareizi noraidījusi izvirzīto argumentu par Apstrīdētā lēmuma pamatojuma pienākuma pārkāpumu saistībā ar Komisijas sniegto atbildi uz argumentu par rīcību, kādu būtu veicis privātais aizdevējs, lai ļautu prasītājai atrisināt radušās grūtības, un, otrkārt, tā esot nepiemērotā veidā atbildējusi uz prasītājas šajā jautājumā izvirzītajiem argumentiem.

40 Ir jāatzīmē gan tas, ka prasītāja ar šo pamatu tikai plašā mērā atkārto argumentus, ko tā jau ir izvirzījusi Pirmās instances tiesā, gan tas, ka Apstrīdētā lēmuma 76.–83. punktā ir ietverts pamatojums, kas sākotnēji šķietami ir pietiekami detalizēts, lai, kā to prasa pastāvīgā judikatūra, skaidri un nepārprotami atspoguļotu tās iestādes sniegto pamatojumu, kura pieņēmusi tiesību aktu, tādā mērā, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt, kāds ir pieņemtā pasākuma pamatojums, un lai kompetentā tiesa varētu veikt kontroli (skat. it īpaši 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts, un 2001. gada 22. marta spriedumu lietā C-17/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-2481. lpp., 35. punkts).

41 Saskaņā ar minēto judikatūru no šī pamata neizriet, ka prasītāja ir sniegusi atbilstošus *"fumus boni juris"* pierādījumus.

Par pamatu, kas attiecas uz atbalsta summas kļūdainu noteikšanu

42 Ar šo pamatu prasītāja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, neņemot vērā prasītājas argumentus, saskaņā ar kuriem Komisija esot nepamatoti pieprasījusi visa cenas samazinājuma atmaksāšanu, kaut gan atbalsta daļa — pieņemot, ka ir runa par atbalstu — tik tiešām bija mazāka nekā cenas samazinājuma summa. Pirmās instances tiesas pamatojumā netika ņemts vērā fakts, ka, pat ja būtu ticams, ka privātais aizdevējs nebūtu piekritis līdzvērtīgam cenas samazinājumam, kādu piešķīra *BvS*, šāds aizdevējs jebkurā gadījumā būtu ņēmis vērā prasītājas iespējamo maksātnespēju un papildu izmaksas, kas no tā būtu radušās, un būtu piekritis veikt atbilstošo pirkuma cenas samazinājumu.

43 Atsaucoties uz Tiesas judikatūru, Pirmās instances tiesa šajā sakarā atzīmēja, ka nelikumīga atbalsta atcelšana, to atgūstot, ir loģiskas sekas atzinumam par atbalsta nelikumību un ka tādēļ nelikumīgi piešķirta atbalsta pilnīga atgūšana ar mērķi atjaunot agrāko stāvokli principā nav uzskatāma par pasākumu, kas būtu nesamērīgs ar mērķiem, kuri izvirzīti Līguma noteikumos valsts atbalsta jomā (skat. it īpaši 1997. gada 14. janvāra spriedumu lietā C-169/95 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-135. lpp., 47. punkts).

44 Tātad ir jākonstatē, ka prasītāja ar šo pamatu nav sniegusi atbilstošus *"fumus boni juris"* pierādījumus.

Par pamatu, kas attiecas uz grozītā pārstrukturēšanas plāna neņemšanu vērā

45 Ar šo pamatu prasītāja norāda, ka Pirmās instances tiesai esot vajadzējis iebilst Komisijai sakarā ar to, ka, kolīdz tā pieņēma savu lēmumu, tā nav ņēmusi vērā grozīto pārstrukturēšanas plānu, kas izstrādāts 2001. gadā un kurš aizstāja 1998. gada plānu.

46 Tomēr apsvērumos, ko tā sniedza par Pirmās instances tiesas pamatojumu šā pamata noraidīšanai, prasītāja nav minējusi, ka Pirmās instances tiesa Apstrīdētā sprieduma 158. punktā atgādināja, ka 2001. gada 27. februārī Komisijai adresētajā paziņojumā Vācijas iestādes bija norādījušas, ka "federālā valdība tomēr piekrīt domai, ka, ņemot vērā *BvS* raksturīgo izturēšanos tirgū, Komisija var pabeigt procesu, nepārbaudījusi grozījumus plānā, par kuriem vēl sīkāk jāvienojas".

47 Sākotnēji šķietami nekas neliedz šo faktu atzinumu pašu par sevi uzskatīt par pietiekamu, lai pamatotu, ka Komisija saskaņā ar pašas Vācijas valdības sniegtajiem norādījumiem varēja pamatoties uz 1998. gada pārstrukturēšanas plānu.

48 Tātad jākonstatē, ka prasītāja ar šo pamatu nav sniegusi atbilstošus *"fumus boni juris"* pierādījumus.

Par pamatu, kas attiecas uz personas, kas iestājusies lietā, atbilžu nenosūtīšanu Vācijas Federatīvajai Republikai

49 Ar šo pamatu prasītāja norāda, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka aizstāvības tiesību pārkāpums, uz ko tā ir norādījusi un kas izriet no personas, kas iestājusies lietā, atbilžu nenosūtīšanas Vācijas Federatīvajai Republikai, nav bijis tik būtisks, lai vienīgi šo tiesību neievērošanas dēļ atceltu Apstrīdēto lēmumu.

50 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, saskaņā ar kuru tiesību akts var tikt atcelts šāda aizstāvības tiesību pārkāpuma dēļ tikai tad, ja šā pārkāpuma neesamības gadījumā

procesa iznākums varētu būt citāds (skat. it īpaši 2000. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-288/96 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-8237. lpp., 101. punkts), un nepastāvot faktiem, kas sākotnēji šķietami ļautu secināt, ka attiecīgo dokumentu nenosūtīšanai būtu kāda ietekme uz Apstrīdētā lēmuma saturu, ir jākonstatē, ka prasītāja ar šo pamatu nav sniegusi atbilstošus *"fumus boni juris"* pierādījumus.

51 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāja ne ar vienu izvirzīto pamatu nav varējusi pierādīt *"fumus boni juris"* esamību, kas atbilstu šā rīkojuma 12.–20. punktā minētajiem kritērijiem un kas varētu pamatot Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu.

52 Šajos apstākļos pieteikums par Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu vai citu pagaidu pasākumu noteikšanu ir jānoraida.

Ar šādu pamatojumu Tiesas priekšsēdētājs izdod šādu rīkojumu:

1) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;

2) atlikt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.

[Paraksti]